

AARHUS TEATER PRÆSENTERER

EN KVINDE UDEN BETYDNING

LÆS OM:

- Gift for kærligheden
- Interview med instruktør
og scenograf
- Oscar Wilde

SAMFUNDSKRITIK.

Oscar Wildes stykke *En kvinde uden betydning* rejser det prekære spørgsmål, om det så er lykkedes os at grunde ægteskabet på kærlighed.

GIFT FOR KÆRLIGHEDEN

Af **Anna Libak**
redaktør, Berlingske

Mennesker har til alle tider drømt om den store kærlighed. Men skal man tro Oscar Wildes fremstilling af de højere klassers kærlighedsliv i Victoriatidens England, var det ikke i ægteskabet, at man skulle regne med at finde den.

DENGANG I DET 19. ÅRHUNDREDE giftede man sig standsmæssigt for at holde på formerne og formuen, og hvis der opstod kærlighed mellem ægtefællerne, var det en uventet bonus.

I Wildes stykke *En kvinde uden betydning* fra 1893 er de medvirkende hustruer eller ægtemænd ingen reklame for ægteskabet: Man kan roligt tale om forgiftning. Den emsige Lady Caroline Pontefract har været gift fire gange, og det er ikke svært at tænke sig til hvorfor. Hun dominerer sin mand sir John, så det er en pinsel at være vidne til, og han hævner sig da også ved en indlede en flirt med Lady Stutfield. Men i det mindste synes hun at være interesseret i at beholde sin ægtemand.

Det samme kan man ikke sige om den bittert frimodige fru Allonby, som efter alt at dømme er blevet tvangsgiftet bort til den dødkedelige Ernest med den firkantede hage, der taler uafbrudt. Hun kalder ham et gælds-brev, som hun er træt af at indfri.

Undervejs bliver man ikke ladet i tvivl om, at det er kvinderne, der lider mest under fornuftsægteskabet. For kvinder i de højere klasser arbejder ikke, og hvis familielivet også er tomt, så er der ikke meget tilbage til at holde humøret oppe. De får tiden til at gå med at sladre om hinanden og smede rænker. De kan ikke ligesom deres mænd gå på bordel eller tage sig en elskerinde, for så falder den moralske hammer hårdt. Det er derfor fru Allonby siger, at mænd altid drømmer om at være kvindens første kærlighed, mens kvinder drømmer om at være mandens sidste.

Oscar Wilde skrev stykket i 1893 under Victoriatidens sidste krampetrækninger, og han lagde stykkets morale i munden på den faldne kvinde og enlige mor, fru Arbuthnot. Hun slår fast, at "ægteskabet er et sakramente, som gives til dem, der elsker hinanden." Det kan ikke misforstås. Ægteskabet skulle grundes på romantik.

Stykket ender således lykkeligt med et gensidigt løfte om ægteskab mellem helten og heltinden, der er som skabt for hinanden, netop fordi de overhovedet ikke passer sammen efter datidens victorianske standarder. Den svimlende rige, forældreløse amerikaner, Hester, gifter sig nedad med den unge bankassistent, horeungen Gerald, og tager ham simpelthen med til frie Amerika.

Og som vestlig tilskuer til stykket over hundrede år senere, kan man naturligvis ikke være uenig i, at det er en rigtig god ide at lade folk selv bestemme, hvem de vil gifte sig med. De skal aldeles ikke være forpligtet til at gifte sig på baggrund af stand eller formue – eller kunne man aktuelt tilføje – religiøst eller kulturelt tilhørsforhold. Folk skal da bare vælge selv!

Så når problematikken i Wildes stykke alligevel føles vedkommende, er det fordi, den rejser et centralt spørgsmål for nutiden. Nemlig, om det så lykkedes os at gøre ægteskabet til en hyldest til den romantiske kærlighed.

Jeg har lyst til at svare ja.

Men i så fald kan det kun blive med det forbehold, at det for rigtig mange mennesker kræver adskillige ægteskaber at opretholde passionen. Eller alternativt en hemmelig affære i ny og næ ved siden af ligesom på Oscar Wildes tid. "Gør livet levende - ha' en affære" – som det hedder i radio-reklamerne for dating-sitet Victoriamilan.

Og som den franske filosof Pascal Bruckner konstaterede for nogle år siden i sin lille bog *Har kærlighedsægteskabet slået fejl?*, var det nok ikke lige dét, folk havde forestillet sig med at gifte sig af kærlighed. Ifølge Bruckner har det skabt stor frustration i hele den vestlige verden, at det skal være så svært at leve sammen til sine dages ende, når man helt selv har valgt den ud-kårne. Netop fordi man har giftet sig af kærlighed og ikke af nødvendighed, er skuffelsen så meget større, når det viser sig, at lidenskab er forduftet.

Ifølge Bruckner var det imidlertid alle dage vanvid at grunde et ægteskab på ubestandige følelser.

Det er jo ikke mindst nyhedens interesse, flirten, muligheden, den spændende ukendte anden, der får begæret til at flamme op. Det er svært at holde gang i bålet, når man er blevet gift og ikke mere behøver at være bange for at brænde sig.

Heri er han ganske enig med skurken i Oscar Wildes stykke, den skrup-pelløse levmænd og aristokrat Lord Illingworth, der af samme grund aldrig har tænkt sig at gifte sig. For som han siger i stykket: "Når man er forelsket, begynder man med at bedrage sig selv og ender med at bedrage andre. Det er det, verden kalder for romantik."

Lord Illingworths betragtninger kunne godt tyde på, at Wilde i virkeligheden udmærket var klar over, at passion og ægteskab var syre og base, men at han blev nødt til at lægge dem i munden på skurken, eftersom stykket trods alt skulle opføres i slutningen af 1800-tallet. England var ikke parat til et stykke om fri kærlighed.

Til støtte for den teori taler den komplette illusionsløshed, som Wilde synes at omfatte ægteskabet med: De eneste, der har noget godt at sige om deres ægtefæller, er lady Hunstanton og parlamentsmedlemmet hr. Kelvil, men hendes mand er død, og han holder sig tydeligvis på lang afstand af sin kone.

Endelig er det velkendt, at Wilde også havde private grunde til at være forbeholden over for ægteskabets krav om tosømhed: Han var selv gift med den underskønne og talentfulde Constance, som havde født ham to sønner, men han havde, da han skrev stykket, allerede i en årrække haft mandlige elskere.

Under alle omstændigheder kan vi konstatere, at folk i dag på trods af Wildes advarsler stadig drømmer om at blive smedet i Hymens lænker og leve lykkeligt sammen til deres dages ende.

Vi lader os ikke afskrække, selvom vi har fået Wildes og Bruckners ord for, at det er lige galt, hvad enten vi gifter os af konvention eller af kærlighed. Vi satser nu på en kombination: på at gifte os med både hjerte og hjerne.

Og hvis ikke det lykkes alligevel, ja, så har Wilde naturligvis anvist et alternativ. Som han lader lord Goring sige i et andet af sine stykker, *Den ideelle ægtemand*: "At elske sig selv er begyndelsen på en livslang romance".

Inge Sofie Skovbo
Anders Baggesen
Kjartan Hansen
Julie Buch-Hansen
Mette Døssing
Jacob Madsen Kvols
Christian Hetland

PÅ KARRUSELTUR MED OVERKLASSEN

Af dramaturg

Mette Marie Bitsch D'Souza

Oscar Wildes komedie *En kvinde uden betydning* er en opvisning i retorisk overlegenhed. På overklassens karruseltur bliver alting drejet og spinnert til karakterernes egen fordel. Alt er formbart. Alt kan være alt. "Også kærligheden, for eksempel. Det ene øjeblik kan den være smuk og poetisk, og det næste er den en praktikalitet, man skal passe lidt på", siger scenograf Christian Albrechtsen og suppleres af instruktør Nicolei Faber: "Vi ser ind i en verden, hvor det i højere grad handler om det, man siger, end det, man gør. Hvor sandheder konstrueres, mens man taler. På den måde er der i virkeligheden ikke så langt til den verden, vi lever i i dag."

HYKLERI OG (FOR)DREJNINGER

Faber og Albrechtsen er inden for få år blevet et eftertragtet makkerpar i den danske teaterverden. Man fornemmer hurtigt deres store samhørighed, når de skal formulere de tanker, de har gjort sig i mødet med Wilde og *En kvinde uden betydning*. Noget af det, der blandt andet har gjort stort indtryk, er, hvor klart stykket taler ind i nutidens postfaktuelle virkelighed. Hvor forførelse er vigtigere end troværdighed, og underholdningsværdi står højere end sandhed.

"Stykket belyser på skarp og spiddende vis et hykleri, som vi også kender fra i dag. Karaktererne er utroligt dygtige til at snakke sig ud af eller rundt om ting. De taler til det publikum, de står over for lige nu og skifter standpunkt, når publikummet bliver et andet. De, der til fulde forstår spillet og kender grænserne og rammerne for det, har den største frihed," siger Nicolei, og Christian tilføjer: "Alt er form, og alt er pragmatisk. Den eneste regel, der gælder i deres verden, er at vinde. Vinde penge eller anseelse."

Perspektiver og synspunkter drejes og fordrejes på turen rundt i karrusellen, og måske af samme årsag kan det være vanskeligt præcist at definere, hvor man skal lægge sin sympati. Wilde har indlagt en subtil dobbelthed i sine personer, også i de to hovedkarakterer, fru Arbuthnot og Lord Illingworth:

"Sympatien flytter sig hele tiden, og det er en enorm kvalitet ved stykket. Man vil automatisk få sympati med den kvinde, der er blevet ladt i stikken med sit barn og forladt af den mand, der havde lovet at gifte sig med hende. Hun er per definition den gode i den konstruktion, men samtidig fastholder hun både sin skam, sin ære og sin søn i et solidt jerngreb. Den egocentriske, umiddelbare skurk, Lord Illingworth, lever omvendt det muliges liv, og det er der også en stor kvalitet i", siger Nicolei, og Christian fortsætter: "På en måde er Illingworth lidt ligesom de frække i skolegården. Dem, som havde styrke nok til at sige sandheden og som ikke lagde mærke til, at den samtidig ydmygede ti mennesker. Hans liv og valg har ikke samme konsekvenser for ham som for hende. Og det ser han måske ikke selv."

De to karakterer repræsenterer to stridende livsanskuelser, som vi ifølge Nicolei stadig skal forholde os til i dag: "Vi har alle både lysten og moralen i os, i forskellige grader, og der er noget dybt interessant i at se de to kræfter kæmpe mod hinanden. Vi er hele tiden i forhandling med os selv om, om vi skal vælge det ene eller det andet. Også selvom vi har et andet moralkodeks i dag."

Nicolei påpeger samtidig, hvordan Wilde også stiller sig i spidsen for en anden kamp, der stadig udkæmpes. "Det er jo i en eller anden forstand et feministisk stykke. Wilde italesætter, hvordan der på hans tid var ét regelsæt for mænd og et andet for kvinder. Regelsæt, som på sin vis stadig er til stede i dag, selvom vi bilder os ind, at de ikke er der. Også i teatret.

Der findes stadig kun få stykker med et stort, kvindeligt persongalleri eller med kvinder i de bærende roller. Og det er dette stykke et dejligt brud med. Her får kvinderne lov til at være i centrum, og mændene er under tøflen. På den måde adskiller *En kvinde uden betydning* sig faktisk også fra mange af Wildes øvrige stykker, der oftest har et mere klassisk, mandsdomineret cast.”

PÅ SVINGTUR I GENREN

Det er næsten, som om alting tager sig en svingtur i Wildes roterende, dobbelttydige univers. Selv genren tager sig en drejning undervejs og viser os nye sider af forestillingens univers. Nicolei forklarer, hvor vigtigt det er at tage genreskiftet på sig:

”Stykket er spundet over en elegant og velkomponeret fortælling, der starter i en satire og ender i et drama. Undervejs står de to genrer nærmest og bokser op imod hinanden og kæmper om, hvem der skal have lov at vinde. Det er to poler, der aldrig smelter sammen. Som instruktør er det ekstremt interessant at arbejde med noget, der er så åbenlyst satirisk over for noget, der er så dramatisk. Det er vigtigt at turde gå begge veje – at have en morsom, overfladisk scene efterfulgt af noget, der er helt anderledes indlevet, dramatisk og helt nede i smerten.

I den indledende satire, før hovedplottet sættes i gang, sker der enormt meget. Man følger, hvordan det bogstaveligt talt vælter ind med den ene vigtige person efter den anden. Det er en anden måde at tænke handling på end den plotbårne. Det er rart at kunne holde publikum lidt hen og ikke afsløre fra starten, hvor fortællingen skal hen. Og at forføre dem ind i spektaklet og det teatrale i stedet.”

Og med det store persongalleri, er det vigtigt, at der er god tid og plads til alle stykkets karakterer, mener Christian: ”Det tager tid at udfolde nuancerne, at præsentere forskellen mellem alle de mange karakterer, deres indbyrdes rangorden, og hvad man kan i denne her enormt eksklusive verden. I begyndelsen er alle karaktererne smurt ind i et enormt tykt lag fernis, som er så stærk og iøjnefaldende, at den i høj grad karakteriserer personerne. Indtil de efterhånden udfolder sig og facaderne krakelerer.”

DET ABSTRAKTE GENNEM DET KONKRETE

I arbejdet med forestillingen har det været vigtigt for Faber og Albrechtsen at præsentere publikum for en genkendelighed, man umiddelbart kan spejle sig i og herfra blive ført ind i et mere abstrakt og teatralt univers. Deraf udsprang også idéen til scenografien:

"Vi er meget interesserede i det konkrete over for det metaforiske, den nære fortælling over for den kæmpestore. Og der kunne vi fornemme, at dette her stykke og dets opbygning rummer en mulighed for at lave et meget teatralt, metaforisk rum, som forhåbentlig – ud over at man kan genkende de små situationer og indleve sig i personerne – også vil kunne give en større oplevelse af, hvad teatret kan som medie. At teatret kan fortælle i billeder, som skærper fortællingen og løfter den ud over det, der står på papiret", fortæller Nicolei, og Christian tilføjer:

"Det var vigtigt for os, at karrusellen rent faktisk var en karrusel. Og at den derfra i øvrigt kunne være alt muligt andet - et engelsk gods for eksempel. Vores tanke er, at det kan være nemmere at koble sig på det abstrakte, hvis det er igennem det meget konkrete."

I EN STAGNERET VERDEN

Karrusellen er samtidig et billede på det fundament, overklassen står på: "Overklassen har en on-going fest, som de er nødt til at holde kørende for at opretholde deres sociale status. De ser ikke de fattige og vil ikke have noget med dem at gøre. De vil ikke stille spørgsmålstejn ved, hvorfor de har en overflod af alting, mens der findes andre mennesker, der ingenting har," fortæller Nicolei og suppleres af Christian: "Karrusellen er interessant, fordi den bevæger sig, men aldrig flytter sig. Overklassen lever i en verden, der er stagneret - og det er helt i deres egen interesse. De er jo ikke interesserede i, at deres forlystelse skal kunne køre på hjul ud til nogle andre, der kan hoppe på den. Den er deres. På karrusellen er de omgivet af guld og tryghed og kan sidde på afstand og vinke til de mange, der står udenfor og kigger på."

Mens overklassen drejer rundt i evindelige cirkler, kan man mærke, at der er store omvæltninger på vej. Overklassens forlystelsessyge bliver mere og mere skinger, og den guldbelagte verden, de har konstrueret for sig selv, er ved at krakelere. "Og her står stykket meget parallelt til vores tid," mener Nicolei og afslutter: "Vi har i Vesten længe kunnet slappe af i at være de rige og nogle gange sende lidt penge ud i verden og håbe, at tingene udviklede sig derude, imens vi selv lukkede øjnene. Vi står igen i en tid, hvor retorik og spin er styrende, og hvor form er vigtigere end indhold. Men det er også, som om vi står over for en periode, hvor tingene kommer til at forandre sig. Hvor vi kommer til at skulle forholde os til, om vi skal leve på en anden måde."

Julie Buch-Hansen
Nanna Bøttcher
Mette Døssing
Inge Sofie Skovbo
Kjartan Hansen

Mette Horn
Mathias Sprogø Fletting
Bue Wandahl

OM OSCAR WILDE

*Efter tekst af
Anne Valbjørn Odgaard*

På en eller anden måde
vil jeg blive berømt,
og hvis jeg ikke bliver
berømt, så berygtet.

OSCAR WILDE UDTALTE i sine unge år disse ord. Begge dele lykkedes han med, og det er måske det der gør, at den irske forfatter stadig er så populær i dag. Oscar Wilde havde en ekstraordinær personlighed – han var "larger than life". Han selvscenesatte sig på moderne vis og havde et ekstremt dramatisk livsforløb, der endte i en alt for tidlig død.

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde blev født i Dublin, Irland, 16. oktober 1854 og er primært kendt for tre ting: For sin fantastiske evne til at formulere paradokser og nærmest ordsprogsagtige sætninger, der stadig citeres. For sine nyskabende skuespil, sit kritiske perspektiv og sin bidende skildring af sin tids engelske overklassemiljø. Og for sin ekstraordinære personlighed og meget dramatiske liv.

Han debuterede i 1881 med *Poems* og skrev generelt i mange forskellige genrer. 1892-1895 fandt han sin vej til scenen med fire sociale skuespil, hvoraf *En kvinde uden betydning* er nummer to. Wildes komedier har altid været og er stadig ekstremt populære. Komedierne foregår alle i den engelske overklasse og viser både dette miljøes charme og dets kyniske amoral og hykleri. Det handler om ære og at kende sin plads i samfundet. Heldigvis følger vi også dem, der træder forkert, dem, hvis fortids hemmeligheder pludselig indhenter dem, og dem, der gør op med deres ellers faste, urokkelige plads i det engelske society.

Oscar Wilde steg som en komet mod berømmelsens tinder, havde en meget succesfuld karriere, men førte også et dobbeltliv. Wilde blev i 1884 gift med den jordbundne Constance Lloyd, men begyndte gradvist at udforske den homoseksuelle subkultur i London. Her mødte han sit livs kærlighed, Lord Alfred Douglas, men blev i 1895 dømt og fængslet for sin homoseksualitet og faldt dermed hovedkulds fra succesens højder. Oscar Wilde døde i 1900 som følge af en slem hjernehindebetændelse eftersigende med ordene: "Champagne! – jeg dør over evne!"

Kjartan Hansen
Mathias Sprogø Fletting
Jacob Madsen Kvols
Christian Hetland
Kim Veisgaard
Bue Wandahl
Anders Baggesen

Mette Horn
Mathias Sprogø Fletting

Inge Sofie Skovbo
Julie Buch-Hansen
Kjartan Hansen

Inge Sofie Skovbo
Mathias Sprogø Fletting

NICOLEI FABER

Instruktør

Nicolei Faber blev uddannet instruktør fra Den Danske Scenekunstskole i 2014 og skuespiller fra GITIS Scandinavia i 2004. Under instruktørstudiet iscenesatte han bl.a. *Corpus* på Husets Teater og *Perplex* på Aalborg Teater. Det var også på Aalborg Teater han i 2014 havde sin debut som færdiguddannet instruktør med uropsætningen af Thomas Markmanns *Beton*, der vandt en Reumert for Årets Forestilling. I 2015 iscenesatte han *Hjælp!* af Flyvende Grise på Republique, *Kalaallit Aalborgimittut* med grønlandske borgere på Aalborg Teater samt *Romeo og Julie 8.0* på C:ontact. Nicolei Faber har bl.a. arbejdet indgående med moderne fortolkninger af Tjekhov og Dostojevskij og i 2011 vandt *Eleonora*, hans fortolkning af Strindbergs *Påske*, prisen for bedste forestilling på teaterfestivalen FIST07 i Beograd. Nicolei Faber har desuden medvirket som skuespiller i diverse film, tv-produktioner og teaterstykker. Senest har han i 2016 instrueret forestillingerne *Døden kører Audi* på Odense Teater og *Sidst på dagen er vi alle mennesker* for Mammuteatret på Edison.

CHRISTIAN ALBRECHTSEN

Scenograf

Christian Albrechtsen blev uddannet scenograf fra Den Danske Scenekunstskole i 2015. Under studiet lavede han bl.a. scenografi til forestillingen *Orestien*, der spillede både på Den Danske Scenekunstskole og på Braunschweig Teaterfestival i Tyskland. I 2014 skabte han desuden de meget roste rammer for den Reumertvindende forestilling *Beton* på Aalborg Teater. Her lavede han også scenografien til *Kalaallit Aalborgimittut* i 2015. Senest har han stået for scenografi og kostumer til forestillingerne *Døden kører Audi* på Odense Teater og *Kaspar Colling Nielsens Sidst på dagen er vi alle mennesker* for Mammuteatret på Edison.

ANDERS KJEMS

Lysdesign

Anders Kjems er uddannet lysdesigner fra Statens Teaterskole i 2003. Han har været fast tilknyttet Aalborg Teater i en længere periode og stod bl.a. for lysdesign på *Macbeth* (2008) og den Reumert-nominerede forestilling *Pornografi* (2009). Derudover har han været belysningsmester på Teatret Svalegangen i fire år. På Aarhus Teater har han lavet lys til *Salvador* og *Paradis* (2006), *Frankenstein* (2012), *Snehvide* (2013), *Besøget* (2014), *Teaterkoncert Imagine* (2015), *Familien der kunne tale om alt* (2016) og senest *Fornuft og Følelse* (2016).

KIM ENGELBREDT

Lyddesigner

Kim Engelbredt har igennem mere end 35 år som fastansat lyddesigner på Aarhus Teater stået for lyduniverset i mere end 100 forskellige forestillinger.

METTE HORN

Skuespiller

I rollen som Fru Arbuthnot i Oscar Wildes *En kvinde uden betydning* vender Mette Horn tilbage til Aarhus Teater for første gang siden hun i 1991 blev uddannet på Skuespillerskolen her. Hendes talent spænder vidt og hun har markeret sig både i stærke karakterroller og i skarp og præcis satire. Mette Horn er kendt for sin medvirken i en lang række film og tv-serier, bl.a. filmserien *Max Pinlig* i rollen som Max Pinligns mor Agnete (2007-12) og som Merete i *Nynne* (2005-06) på både film og tv. Blandt film kan desuden nævnes *Okay* (2002), *Se til venstre der er en svensker* og *En som Hodder* (2003), *Monsterejægerne* (2009) og senest i rollen som Maria i *Bølgen* (2015). Foruden roller i serier som f.eks. *Rejseholdet* (2002), *Hotellet* (2001-02), *Langt fra Las Vegas* og *Lykke* (2011-12) og *Losers United* (2015) var hun en af de bærende kræfter i DR's

satireserier *Emma's Dilemma* (2001) og *Er du skidt, skat?* (2003). Mette Horn har desuden en vifte af teaterroller bag sig. Bl.a. har hun på Betty Nansen Teatret / Edison medvirket i *Propaganda* (2007), på Odense Teater i *Den Gerrige* (2003) og på Bådteatret i *Karol* og *Slagtehuset* (2005). Siden 2001 har Mette Horn medvirket i flere forestillinger på Det Kongelige Teater; *Jean de France* (2001), *My Fair Lady* (2010-11), *Kollektivet* (2012) og *Fanny og Alexander* (2013). Senest har hun i 2016 været med i musicalen *Cougar* på Bellevue Teatret.

MATHIAS SPROGØE FLETING

Skuespiller

Mathias Sprogøe Fletting er netop blevet uddannet skuespiller fra Den Danske Scenekunstskole, Aarhus, hvor han medvirkede i præsentationsforestillingen *Lev i fred med deres nerver*, der spillede på Aarhus Teater (2015) og den meget anmelderroste afgangsforestilling *Lille requiem om kærlighed*, skrevet af Lars Norén, som kunne opleves på Teater Svalegangen i Aarhus og på Betty Nansen Teatret i København i foråret 2016. Under sin uddannelse har Mathias spillet med i Nicklas Rødstrøms *De onde* (2013), Bertolt Brechts *Det Tredje Riges frygt og elendighed* (2014) og han havde hovedrollen i Molières *Den indbildt Syge*, der spillede på Scenekunstskolen både i Aarhus og København (2015). Medvirkede desuden i *Snehvide og de syv fumlinger* på Grønnegårdsteatret (2014) og *Historien om Den Blå Planet* på Aalborg Teater (2015). Kan i løbet af efteråret 2016 desuden ses i tv-serierne *Dicte* på TV2 og *Lillemænd* på TV2 Zulu samt Super8-filmen *Needleboy*. I januar 2017 medvirker han i Folketeatrets opsætning af *Den politiske Kandestøber*.

BUE WANDAHL

Skuespiller

Bue Wandahl er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1990 og var herefter medlem af Aarhus Teaters ensemble frem til 2001. Fra 2001-2007 var han ansat i ensemblet på Aalborg Teater, og spillede her blandt andet Hitler i *Albert Speer* og Salieri i *Amadeus*. Spillede i foråret 2010 fængselspræsten i *Besættelse* på Svalegangen, inden han vendte tilbage til Aarhus Teater i rollen som biskop Edvard i *Fanny og Alexander* i efteråret 2010. Fra sæson 2011/2012 blev Bue Wandahl igen ansat i Aarhus Teaters faste ensemble. Han har de seneste år spillet med i bl.a. *Kirsebærhaven*, *Dans under Høstmånen*, *Hedda Gabler* og som Professor Higgins i musicalen *My Fair Lady*. Kunne i sæson 15/16 opleves i *Salamimetoden*, *Familien der kunne tale om alt og Fornuft og Følelse*. Medvirkede i 2014 endvidere i "Teatret"s Reumertnominerede forestilling *Som i Himlen*, hvor han desuden blev nomineret i kategorien Bedste Mandlige Birolle.

INGE SOFIE SKOVBO

Skuespiller

Inge Sofie Skovbo er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet fra Skuespillerskolen ved Odense Teater i 1978 og var herefter ansat ved Odense Teater til 1982, inden turen gik til København og Det Danske Teater, Nørrebro Teater samt Det Kongelige Teater, som en del af ensemblet i tre sæsoner. Inge Sofie Skovbo har desuden haft roller på flere københavnske teatre og var medstifter af Grønnegårds-Teatret i 1982, hvor hun frem til 1992 var en del af ensemblet og sad med i det kunstneriske råd. Har siden 2004 været fast tilknyttet Aarhus Teater, hvor hun blandt meget andet har spillet Bea i *Gregersens Sagaen*, den gamle i *Undskyld gamle ...* og farmoderen i *Fanny og Alexander*. Inden for de seneste år har hun haft stor

succes i bl.a. rollerne som Fru Alving i *Gengangere* og Madam Helseth i *Rosmersholm*. I sæson 2014/2015 modtog hun stor ros for sin hovedrolle i *Besøget* og modtog i 2014 Preben Neergårds Hæderslegat og blev i foråret 2015 tildelt hædersprisen Olaf Poulsens Mindelegat for sit vidtfavnende skuespiltalent. Kunne i sæson 15/16 opleves i *Snedronningen*, *Familien der kunne tale om alt og Fornuft og Følelse*.

ANNE PLAUBORG

Skuespiller

Anne Plauborg er en del af Aarhus Teaters ensemble fra sæson 16/17 og afsluttede sin uddannelse som skuespiller ved Den Danske Scenekunstskole i København i 2015. Under uddannelsen har hun foruden stykker på skolen medvirket i bl.a. *Shakespeare tur/retur* på Grønnegårdsteatret og *Kendte folk og kendte folks børn* på Det Kongelige Teater. Derudover har hun spillet med i fire film, senest *I blodet* og haft en rolle som sygeplejerske i tv-serien *Badehotellet*. Senest har hun medvirket i Teatret Zebu's forestilling *Landet under*.

NANNA BØTTCHER

Skuespiller

Nanna Bøttcher er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 2005 og er derudover videreuddannet på Auteuruddannelsen på Odsherred teaterskole (2011-13). Arbejdede fra 2005 som freelancer, med base i København, hvor man bl.a. kunne opleve hende i *UGESATIRE – alle får smæk* (2011) og *Æblet* (2013) på Mammutteatret. *Sex & Vold* (2012) på Husets Teater, *Made in India* (2013 og 2014) på Odense Teater og Teater Grob. I sæson 2009/10, var hun en del af teater Momentums skuespillerensemble VOL 3.0 og har desuden medvirket i den meget omdiskuterede forestilling *Pretty woman A/S* (2008) i en container på Vesterbro.

Er endvidere medudvikler af det satiriske, kunstneriske protestparti, Dukkepartiet. Fra sæson 2015/16 er Nanna Bøttcher fast i Aarhus Teaters ensemble. Siden har hun været med i *Aftryk*, spillet titelrollen i *Snedronningen* og medvirket i *Familien der kunne tale om alt og Det vi ved*.

JACOB MADSEN KVOLS

Skuespiller

Jacob Madsen Kvols er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 2007 og har siden været tilknyttet teatrets faste ensemble og har spillet flere hovedroller på Aarhus Teater bl.a. i *Antichrist* (2010), *Brødrene Løvehjerte* (2011 og 2013), *Frankenstein* (2012) og *Skakten* (2013). Publikum har også kunnet opleve ham i teaterkoncerterne *Beach Boys* (2008), *Bob Dylan* (2010) og *Mozart* (2012), *Teaterkoncert Imagine* (2015) samt de to musicals *Chess* (2012) og *Les Misérables* (2014). Har senest medvirket i *Familien der kunne tale om alt og Fornuft og Følelse*.

KIM VEISGAARD

Skuespiller

Kim Veisgaard er en del af Aarhus Teaters ensemble. Er uddannet skuespiller fra Statens Teaterskole i 1978 og har i løbet af sin karriere spillet over 100 roller. Han har gjort sig bemærket i bl.a. hovedroller i både klassiske og moderne forestillinger fra Shakespeare over Molière og Ibsen til Beckett. Blandt markante forestillinger skal nævnes rollerne i Asger Bonfils Holbergiscenesættelser, som også har indbragt ham flere hæderspriser, og en perlerække af roller i teatrets øvrige opsætninger af klassikere. De senere år har man kunnet opleve Kim Veisgaard i forskellige forestillinger som *Mens vi venter på Godot*, Ibsens *Gengangere* og *Rosmersholm* og senest i sæson 15/16 i *Salamimetoden* og *Fornuft og Følelse*. Blev i 2000 Ridder af

Dannebrog, og er foruden flere nomineringer hædret med flotte priser som Bikubens Det Gule Kort, Erna Hamiltons Legat for Viden- skab og Kunst, Lauritzen Prisen og Olaf Ussings Fonds Legat.

METTE DØSSING

Skuespiller

Mette Døssing er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 2007. Herefter fik hun straks kontrakt med Aarhus Teater og har været en fast del af ensemblet siden. Efter sin debut i *Hvordan vi slipper af med de andre* har hun medvirket i små som store forestillinger på teatret og har senest gjort sig stærkt bemærket i sine roller i *Besøget*, *Hedda Gabler* og *Glasbobler*. I sæson 15/16 spillede Mette Døssing med i *Snedronningen*, *Familien der kunne tale om alt*, *Fornuft og Følelse* samt Kristin i Strindbergs *Frøken Julie*, som hun modtog en Reumert for som årets Bedste Kvindelige Birolle.

ANDERS BAGGESEN

Skuespiller

Anders Baggesen er en del af Aarhus Teaters ensemble og uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1980. Anders Baggesen har spillet hovedparten af sine roller på Aarhus Teater, dette i vidt forskellige genrer. Det er også blevet til mange roller på andre teatre, bl.a. på Aalborg Teater, Aveny Teatret, Amagersce- nen, Det Danske Teater og Det Ny Teater. Han modtog i 2005 en Reumert for sin rolle i *Lykke-Per* på Aalborg Teater og blev året efter nomineret for sin rolle i Aarhus Teaters Holberg-forestilling *Melampe*. Senest blev han i 2015 nomineret til en Reumert som årets Bedste mandlige Birolle for sin Dr. Doolittle i *My Fair Lady* på Aarhus Teater. Man har også kunnet opleve Anders Baggesen i Aarhus Teaters opsætninger af bl.a. *Tartuffe*, *Mens vi venter*

på *Godot* og i hovedrollen som dragqueen i musicalen *La Cage aux Folles*. Medvirkede i sæson 15/16 i *Salamimetoden*, *Familien der kunne tale om alt* og *Fornuft og Følelse*. Blev i efteråret 2015 tildelt Ole Haslunds kunstnerlegat.

CHRISTIAN HETLAND

Skuespiller

Christian Hetland er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet skuespiller i 2004 fra Statens Teaterskole og var i 00'erne en af hovedkræfterne på Aarhus Teater, hvor han bl.a. medvirkede i *Fobiskolen* (2010), TV2 teaterkoncerten *Hele verden fra forstanden*, *Cabaret* og *Harun og Eventyrhavet* (2005). De seneste år har han arbejdet freelance i København og har bl.a. medvirket i *Wienerballader* på Det Kongelige Teater og *Alting Mødes* på Det Flydende Teater (2014). Christian Hetland har også spillet med i flere børne- og ungdomsforestillinger bl.a. *Drengen der vandt det hele* på Teater Masken, *Baggårdsteatrets Statsministeren* (2013), *Teater Maskens En Grimm Historie* (2014), *Alias Teaterproduktions Fucking Fattig* samt *Deadline* på Teatret St.Tv. (2013 og 2015). Blev fra sæson 2015/16 igen en del af Aarhus Teaters ensemble og medvirkede her i *Snedronningen*, *Til mine brødre* og *Det vi ved*.

JULIE BUCH-HANSEN

Skuespiller

Julie Buch-Hansen er en del af Aarhus Teaters ensemble. Uddannet skuespiller fra Den Danske Scenekunstskole i Aarhus i 2015, hvorfra hun er trådt direkte ind i Aarhus Teaters ensemble. Under sin uddannelse har hun gjort scenetjeneste på Aalborg Teater i *Den Spanske Flue* (2013) og desuden spillet i *Det Tredje Riges Frygt* og *Elendighed* og *En Skærsommernats Drøm*. På Aarhus Teater spillede hun med i præsentationsforestillingen *Andel* (2014) og på Scenekunstskolen

høstede hun også mange roser for sin rolle i *Det Gode Menneske fra Sezuan* (2015), der var hendes afgangsforestilling. Kunne i sæson 2015/16 opleves i *Aftryk*, *Snedronningen*, *Til mine brødre* og *Det vi ved*.

KJARTAN HANSEN

Skuespiller

Den færøske skuespiller Kjartan Hansen er en del af Aarhus Teaters ensemble. Kjartan er Uddannet fra Skuespillerskolen i Luleå i Sverige i 2010 og har også arbejdet en del i Sverige. Kjartan har de seneste år markeret sig stærkt kunstnerisk på den færøske scene og er medstifter af scenekunstkompaniet Det Feröschte Compagnie, som tidligere i år gæstede verdens største teaterfestival i Bogotá i Colombia med forestillingen *REGN*. I 2013 debuterede Kjartan på de danske scener i *Æblet* på Mammutteatret og stod alene på scenen i clownforestillingen *Terry's Saga*, instrueret af verdenskendte Mario Gonzalez. I sæsonen 2015/16 medvirkede Kjartan Hansen i *Snedronningen*, *Til mine brødre* og *Det vi ved*.

Inge Sofie Skovbo

Anders Baggesen
Kjartan Hansen
Julie Buch-Hansen
Christian Hetland

Mette Horn
 Bue Wandahl
 Mette Døssing
 Jacob Madsen Kvols
 Nanna Bøttcher
 Anders Baggesen
 Christian Hetland
 Julie Buch-Hansen
 Inge Sofie Skovbo
 Kim Veisgaard

Anne Plauborg
 Kjartan Hansen
 Inge Sofie Skovbo
 Jacob Madsen Kvols
 Mette Døssing

Inge Sofie Skovbo
 Mette Døssing
 Anne Plauborg
 Julie Buch-Hansen
 Mette Horn
 Nanna Bøttcher

Mette Horn
Christian Hetland
Inge Sofie Skovbo
Kjartan Hansen
Nanna Bøttcher
Anders Baggesen
Kim Veisgaard
Jacob Madsen Kvols
Julie Buch-Hansen
Mette Døssing

AARHUS TEATERS FONDE, SPONSORER OG SAMARBEJDSPARTNERE

FONDE

KØBMAND HERMAN SALLINGS FOND
A. P. MØLLER OG HUSTRU CHASTINE
MC-KINNEY MØLLERS FOND
TIL ALMENE FORMAAL
BIKUBENFONDEN
NORDEA FONDEN
NYKREDITS FOND

FORESTILLINGSPONSORER

VILHELM KIERS FOND
CAC FONDEN

MEDIEPARTNER

JYLLANDS-POSTEN

SPONSORER

EPINION
FRONT-DATA
HARMAN
LINDBERG
PEDERSEN&NIELSEN,
AUTOMOBILFORRETNING
STIBO
SØREN JENSEN,
RÅDGIVENDE INGENIØRFIRMA

SAMARBEJDSPARTNERE

ADVOKATFIRMAET ENERGI & MILJØ
AFA JCDECAUX
AKAPRINT
AURA ENERGI
BRAVIDA DANMARK
BRICKS
C.F. MØLLER
CARLSBERG DANMARK
DANMON SYSTEMS GROUP
DANSK ADMINISTRATIONS CENTER
DANSKE BANK
DELACOUR
EL:CON
ENEMÆRKE OG PETERSEN
EY
FO
HARBOE SKILTE
HOLST, ADVOKATER
HUSTØMRERNE
JYSKE BANK
MALERFIRMA DALSGAARD OG CO.
MANGAARD TRAVEL GROUP
MEYCO
NORDEA
NYKREDIT
PWC
SCHOUW & CO.
STARK
AARHUS HAVN

AT – PROSPECT

MARIENDAL ELECTRIC

Læs mere på aarhusteater.dk/saerligt-for/sponsorer

Mathias Sprogøe Fletting
Mette Horn
Anne Plauborg

Inge Sofie Skovbo
Anders Baggesen
Nanna Bøttcher
Mette Døssing
Christian Hetland
Kim Veisgaard
Julie Buch-Hansen
Bue Wandahl
Jacob Madsen Kvols

Forfatter
Oscar Wilde
Oversættelse
Francois-Eric Grodin

Instruktør
Nicolei Faber

Scenograf
Christian Albrechtsen

Lysdesign
Anders Kjems

Lyddesign
Kim Engelbredt

Medvirkende
Butler Francis
Kjartan Hansen

Domprovst Daubeny
Kim Veisgaard

Frøken Hester Worsley
Anne Plauborg

Fru Arbuthnot
Mette Horn

Fru Allonby
Nanna Bøttcher

Gerald Arbuthnot
Mathias Sprogø Fletting

Hr. Kelvil
Christian Hetland

Lady Caroline Pontefract
Mette Døssing

Lady Hunstanton
Inge Sofie Skovbo

Lady Stutfield
Julie Buch-Hansen

Lord Alfred Rufford
Anders Baggesen

Lord Illingworth
Bue Wandahl

Sir John Pontefract
Jacob Madsen Kvols

Teaterdirektør
Trine Holm Thomsen
Direktør
Henning Kærsgaard
Producent
Ebba Bertelsen
Dramaturg
Mette Marie Bitsch D'Souza
Produktionsleder
Line Bjergø
Forestillingsleder
Claus Mydtskov
Regissør
Trine Tue
Sufflør
Hanne Wolff
Instruktørassistent
Emilie Hackenberg Alstrup
Voice coach
Louise Thrane
Marketing
Emilie Brøgger Jensen
Lysansvarlig
Kresten Bak Østergaard
Opbygningsansvarlig
Kristian Skov
Lydansvarlig
Kim Engelbredt
Malersal
Ruth Grønborg
Smed
Michael Christensen
Bjarne Skram
Snedker
Jesper Rothmann
Rekvisitør
Julia Svenningsen
Skræddersal
Kirsten Thomsen
Sminke/mask
Jenni Koch
Speciel effekt
Peder Jacobsen
Bjarne Skram Jensen
Afvikler Scenen
Rune Claesson
Lys- og lydafvikling
Henrik Sloth Jensen
Kresten Bak Østergaard
Afvikler Sminke / mask
Jenni Koch
Kira Stochholm Exe
Sofie Stenholt
Signe Dagmar Herlevsen
Påklæder
Janne Boisen

Musik anvendt i forestillingen
Ibrahim Electric

Programredaktion
Mette Marie Bitsch D'Souza
Emilie Brøgger Jensen
Forestillingsfotos
fra afsluttende prøver
Anna Marín Schram
Programlayout
Jørn Moesgård as
Trykkeri
Akaprint

Premiere
Aarhus Teater Scala
2. september 2016

Forestillingens varighed
2 timer og 10 min.
inkl. pause

